

A HELYES HOZZÁÁLLÁS

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2025. június 01.

A mai napon szeretnék egy nagyon-nagyon fontos dologról beszélni a számotokra. Kapcsolódni fog egy kicsit ahhoz, amiről István beszélt a múlt héten, meg az előtte való héten. A gondolkozásmódról, de egy kicsit speciálisabban szeretném a témát megközelíteni, mert egy olyan dologról lesz ma szó, amely független attól, hogy milyen életkorban vagyunk. Az ehhez való viszonyulásunk folytonosan, mindig olyan kell legyen, hogy képesek legyünk arra, hogy ebben kiigazítsuk magunkat, hogy ebben változzunk. Vannak dolgok az életünkben, amelyek olyannyira egyhangúak tudnak lenni a gondolkozásmódunkban, az elménkben, hogy teljesen betokosodik, bekövül a lelkünkbe, ez pedig nem más, mint az az attitűd, az a hozzáállás, amellyel vagyunk bizonyos dolgokhoz, bizonyos személyekhez, bizonyos munkákhoz, bizonyos tevékenységekhez, kapcsolatokhoz.

Tehát a helyes hozzáállásról szeretnék beszélni a mai napon, amelyről a Biblia rengeteget tanít. Ha nem is így szó szerint, de mind az Ó-, mind az Újszövetségben végigvonul rengeteg olyan történet, amely bizonyítékot szolgáltat nekünk arra, hogy lehet hozzáállni a dolgokhoz helyesen és jól, Isten szíve szerint és lehet hozzáállni a dolgokhoz helytelenül, önző módon, akár teljesen ördögi módon, akár még keresztényként is.

Tehát egy olyan dologról lesz a mai napon szó, amely mindannyiunkat érint. Mindannyiunknak az életében jelen van az, hogy gondolkodunk valamilyen sémában. Gondolkodunk valamilyen módon bizonyos helyzetekről, dolgokról, élethelyzetekről, az Úrnak a dolgairól és sohasem késő, hogy az ember változtasson a hozzáállásán. Akár a munkájával, akár a házastársával kapcsolatban, akár a mellette, vagy mögötte ülővel kapcsolatban, akár a főnökével kapcsolatban, akár a politikával kapcsolatban, akár egy étellel kapcsolatban. Tehát milliónyi dolog van, amelynél a hozzáállásunk meghatározza, hogyan fogunk azzal a dologgal viselkedni, hogyan fogunk azzal az emberrel viselkedni és, hogyan fogunk cselekedni bizonyos élethelyzetekben. A hozzáállásunk kivetülése az, ahogy viselkedünk és, ahogy cselekszünk. Tehát, ami vagyok én, ami vagy te, amik vagyunk mi mindannyian, ahogy viselkedünk, ahogy cselekszünk, ahogy beszélünk, ahogy tesszük a dolgunkat, az annak az eredménye, ahogy gondolkozunk, ahogy hozzáállunk ahhoz a dologhoz, amilyen attitűdünk van felé. Ez egy idegen szó, de a magyar is használja ezt az attitűd kifejezést és én ma sokszor fogom használni, mert egy szinonim kifejezése a hozzáállásnak, ugyanazt jelenti. Nem tudom más szóval és nem is nagyon akarom más szóval ezt kifejezni, vagy más szót használni ma, értsetek ezalatt azt a gondolkozásmódot, azt a rendszert, amivel bizonyos dolgok felé irányulunk. Ezek a hozzáállások bennünk minden egyes alkalommal a mi felelősségünk, hogy ezt hogyan tesszük meg, hogyan állunk hozzá a dolgokhoz.

Lehetne fontossági sorrendben felállítani dolgokat, hogy mi az, ami fontos, mi az, ami kevésbé fontos és bizonyos értelemben kell priorizálni, azaz a legfontosabb dolgokat előre tenni, a kevésbé fontosakat hátra tenni. Nagyon-nagyon érdekes és fontos kérdés az, hogy az Úr dolgaihoz hogyan állunk hozzá. Akár Isten Igéjéhez, azaz beszédéhez. Ami a figyelmünket magára vonja, az fogja a cselekedeteinket meghatározni. Ami felől koncentráltan gondolkodunk, ahogyan gondolkodunk dolgokról, annak az eredménye lesz, ahogy cselekedni fogunk azzal a dologgal kapcsolatban. Nagyon egyszerűnek hangzik, vagy nagyon bonyolultnak hangzik, nem tudom, ki hogyan gondolja ezt, de ez minden egyes embernél így van. Ez kikerülhetetlen, mert így vagyunk összerakva. Így vagyunk megalkotva. Isten képmásaiként ez mindannyiunk életében leellenőrizhető és megfigyelhető más emberek életében is. Az ember elárulja a dolgokhoz való hozzáállását azzal, ahogy beszél róla, ahogy cselekszik azzal kapcsolatban.

Nagyon egyszerű példát hadd hozzak. Munkahelyen szinte mindannyian dolgoztatok már és tudod nagyon jól, hogy egy munkához úgyis hozzá lehet állni, hogy mindig a könnyebbik felét fogom meg. Hogy mindig azt a felét, ami nem olyan fájdalmas, amely nem olyan felelősségteljes és

mindig van egy olyan kolléga is, vagy legalábbis jó, ha van, az se baj, hogy ha te vagy az, aki beleáll a dolgokba, aki felvállalja a felelősséget és azt mondja, hogy igen, ezt én megcsinálom! Ez lett rám osztva, akkor én ezt végig viszem, nem pedig kibújni akarok a dologból, mert így állok hozzá. Miért állok így hozzá? Mert így gondolkodom. A víz, ami lefolyik a hegyről, mindig azt az utat keresi, amely a legkisebb ellenállás felé vezeti őt. Olyanok ezek a hasonlatok, mint amikor egy kisgyermek kinyitja a kis értelmét pár évesen és feszegeti a szülők idegrendszerének a határait és mindig abba az irányba akar elmenni, ahol kisebb az ellenállás. Takarítsd ki a szobádat! Húzza, halogatja, hogy majd később, majd holnap. Miért? Mert úgy gondolkozik, hogy ez nem egy nagy felelősségteljes dolog, neki ez nem annyira fontos, ez nem egy értékes dolog. A szülőnek ez érték, a gyereknek még nem.

Minden élethelyzetünkben, minden egyes területén az életünknek jelen van az, hogy hogyan állunk hozzá a dolgokhoz. Hogyan igyekszek dolgokat megcselekedni? Mennyire igyekszem arra, hogy tartsam a szavamat? Mennyire igyekszem arra, hogy tartsam a határidőket? Mennyire fontos a számomra az, hogy amit kimondtam, az úgy legyen, ahogy kimondtam? Valaki számára ez egy felületes dolog. Mondtam, de nem érdekes az, hogy nem tartom a szavam. Valaki számára pedig ez nagyon nagy érték. Meg kell vizsgálnunk magunkat és meg kell vizsgálnunk Isten Igéjét, hogy vajon Istennek mi a hozzáállása például az adott szavával kapcsolatban, hogy Ő hogyan gondolkodik arról, amit mond?

A helyzet az, hogy arra vagyunk elhívva, hogy Őhöz álljunk elhasonuljunk és, hogy olyan hozzáállásunk legyen a dolgokhoz, amilyen az Ővé. Olyan attitűdünk legyen, olyan erőfeszítéseket tegyünk a magunk részéről, amiket Ő tesz. Mindazokkal együtt, hogy mi nem vagyunk Isten, egyikünk sem és mindannyiunknak vannak korlátai és hiányosságai, mégis a hozzáállás az egy olyan dolog az életünkben, ami a mi felelőségünk. Isten nagyon-nagyon sok mindent tud neked adni. Képes arra, hogy nagyon sok mindent adjon. Egy gyülekezet is nagyon sok mindent tud adni. Egy szülő, egy munkahelyi vezető, nagyon sok mindent tud neked adni. Tud neked adni időt, energiát, beszélgetést, szerszámot a kezébe, hogy dolgozz vele, de egy dolgot nem tud adni se a gyülekezet, se egy pásztor, se egy tanító, még maga Isten sem: akaratot és helyes hozzáállást, mert az benned kell megfogadjon! Az benned kell, hogy megszülessen. Az benned kell, hogy felébredjen, hogy te ezt akarod csinálni. Igen, valóban, a Filippi levél írja, hogy Isten adja és munkálja bennünk az akarást, mind a munkálást, de nem úgy teszi ezt, hogy ráhelyezi az életünkre és nekünk döntési és választási lehetőségünk sincs, hogy mit csináljunk. Ez a legnagyobb ajándék, amit kaptunk Istentől és a legnagyobb felelőségünk is, hogy választhatunk, hogy hogyan gondolkodunk dolgokról és, hogy hogyan állunk hozzá bizonyos dolgokhoz. Az elménket foglalkoztató és meghatározó gondolatok miatt vagyunk ott, ahol vagyunk. Azok a gondolatok, azok a sémák, azok a rendszerek meghatározzák azt, hogy kik vagyunk, amik folytonosan bennünk vannak. Az az életstílus, az az életvitel, amikről ezt írja a Példabeszéd 23,7:

Példabeszédek 23,7.

7. Mert amiként az ember gondolkodik magában, olyan is valójában. ...

Ahogy az ember gondolkodik önmagában, olyan is ő. Olyan is ő önmagában. Ahogy gondolkozol a szívedben ott belül, az vagy te, olyan vagy te. Az attitűd, a hozzáállás az egy gondolkozási szokás. Az egy szokás, ami kialakult mindannyiunkban és mindannyiunknak vannak szokásai. A hozzáállás bizonyos dolgokhoz nem egy hirtelen jövő dolog, ami megváltozik, hanem egy hosszú idő alatt kialakult és jellemzően stagnáló állapot egy olyan dologhoz, amivel szembesülünk és ami a jó ebben, hála Istennek, hogy ezt meg lehet változtatni. A rossz hozzáállást meg lehet változtatni egy jó hozzáállásra. Ugyanakkor a rossz hozzáállásra meg a jó hozzáállásra is igaz, hogy egy közösségben ez ragályos. El lehet kapni a másiktól. A gondolkozásmintát, a gondolkozássémát, a helyes, pozitív és a rossz mintát is meg lehet figyelni a másiktól az életében, a szavaiban és hatást tud gyakorolni ránk. Átvehetjük mi is azt a gondolkozásstílust, azt, amit a másik képvisel és közvetít.

Erről nagyon sokat lehetne beszélni. A hozzáállás egy olyan tényező, ami a viselkedés háttérében áll. Egy olyan tényező, amely megmutatja az ember szívét és természetesen Isten Igéje az igazság azzal kapcsolatban, hogy a szíveket pontosan, tökéletesen egyedül Isten ismeri, Isten látja. Mi saját magunk sem ismerjük pontosan bizonyos dolgokhoz a hozzáállásunkat, a szívünket, csak akkor, amikor szembesülünk vele. Csak akkor, amikor belekerülünk egy helyzetbe. Csak akkor, amikor esetleg egy nyomás ér bennünket, de a szó, a viselkedés, az arckifejezés, az, hogy haragom a szám szélét, hogy grimaszolok, hogy beletemetem az arcom a kezembe és lehetne sorolni mindenféle viselkedésformát, ez elárulja, hogy mi van bennünk. Nem tudod, miről beszélek? Akkor még nem volt tinédzser gyermeked. Ha tinédzser gyermeked volt már valaha, akkor tudod, hogy az arckifejezés kifejezi a gyermek hozzáállását ahhoz, amit mondtál neki.

Mert azonnal elárulja – bocsássatok meg a szóhasználatért – a pofavágásból, az „ó, jól van” legyintésből, a vállrándításból azt, hogy mi van benne. Most negatív dolgokat mondtam. Ugyanígy vannak persze pozitív dolgok is, például, amikor a hadseregben megtanították nekünk, hogy amikor valami felkérés volt, rögtön ugorjunk, hogy „igen, én csinálom meg!” és ez kellett, hogy legyen a hozzáállásunk, mert ha nem ez volt, akkor jött a retorzió, jött a büntetés és a hétvégi szabadság megvonása.

Isten nem így szeretne minket helyes hozzáállásra sarkallni, mert ez a törvény eszköze, a törvény szava, ami arra kényszeríti az embert, hogy azt az erkölcsi normát, vagy helyes dolgot csinálja, amit előír a szabály, vagy a törvény. De a törvény nem azért adatott, hogy az embert megváltoztassa, hanem azért, hogy rámutasson arra, hogy nem elegendő megváltoztatni a külső cselekedetet, mert Istent nem ez érdekli, hogy helyesen csináljuk a dolgot, hanem az érdekli, hogy helyes szívvel csináljuk a dolgot, azaz helyes gondolkodásmóddal, helyes hozzáállással. Ez az, ami a kereszténység lényege, ami a hitélet esszenciája, hogy amit teszek, azt miért teszem? Milyen hozzáállással, milyen szívvel, milyen attitűddel teszem? Mert lehet csinálni jó dolgokat úgy, hogy nem jó hozzáállásunk van a háttérében. Lehet adakozni, lehet sokat adakozni úgy, hogy nem jó hozzáállás van mögötte, ami gyakorlatilag „bűdös” és nem kedves Isten előtt. Lehet vagyonokat szétosztani, tanítja az 1Korinthus 13 úgy, hogy semmit nem ér, mert nincs benne a szeretet. Nincs benne az a motiváció, hogy én ezt önzetlenül akarom tenni, mert a szeretet motivál, mert ez a gondolkozásmódom és ez a hozzáállásom a dologhoz. Ez a kereszténység lényege, nem pedig az, hogy van egy bizonyos erkölcsi mérce és azt nekem teljesítenem kell, mert ha nem teljesítem, akkor jön a fenyítés, vagy nem jön az áldás, vagy megszólhatnak és szégyenbe kerülök és nem tudom azt a képet mutatni magamról, mint amit elvárnak.

Nem ezért kell helyesen cselekedni, nem ezért kell közösségbe járni, nem ezért kell Bibliát olvasni, nem ezért kell tiszta életet élni, hogy nehogya valaki megszóljon, hogy nem vagyok elég jó, hanem azért, mert én ezt akarom, én így akarok élni. Ez a különbség. Ez az, amit senki nem tud helyetted megtenni, hogy te akarjál. Nem tudsz egy gyerek helyett akarni tanulni, nem tudsz egy kolléga helyett akarni jól dolgozni, te saját magadért vagy felelős és te magad vagy csak képes arra, hogy megváltoztasd a hozzáállásodat dolgokkal kapcsolatban. A másik hozzáállását nem tudod megváltoztatni, viszont lehet segíteni. Úgy gondolom, hogy a helyes hozzáállás és a lelkesedés Isten dolgai felé át tud ragadni a másokra és tudja a másikat inspirálni. Nagyon jó olyan társaságban, olyan közösségben és olyanok közelségében lenni, akik buzgók, akik lelkesek az Úr dolgai iránt, mert ez átragad az emberre. De ahogy igaz az Ige, hogy a jó erkölcsöt megrontják a rossz társaságok, ugyanúgy igaz az is, hogy a rossz attitűd, a flegmaság, a másodosztályúság, a „jól van az ezeknek ide így is” mentalitás ragályos ugyanúgy. Ezért nagyon fontos az, hogy jó hozzáállással legyünk, amikor egy csapatban dolgozunk.

Márpedig a gyülekezeti élet nem egyszemélyes dolog, hanem egy közösségi dolog és a gyülekezeten belül is vannak különböző csapatok, nem tudom máshogyan nevezni, különböző kis teamek. Nem arról szól ez, hogy klikkesedés van, de van például egy zenei csapat, akik összetartanak, van egy technikai kiszolgáló személyzet, testvérek, akik összetartanak, van imaszolgáló csapat, akik összetartanak. Ha ide bekerül egy olyan személy, akinek a hozzáállása negatív és az egész csapat morálját lefelé húzza, akkor azzal foglalkozni kell. Azt mondta egyszer valaki, aki labdarúgó edző

volt és járták az országot, sőt a világot, különböző sporteseményekre mentek, hogy a csapatban vannak tehetségesek, kevésbé tehetségesek. Jó hozzáállásúak, kevésbé jó hozzáállásúak és azt mondta, hogy ahhoz, hogy a rossz hozzáállású ember attitűdje ne ragadjon át a jó hozzáállásúakra, ezért mindig úgy osztotta be a szállodában a szobákat, hogy a rossz hozzáállásúak egy szobába kerüljenek, mert így nem tudják megfertőzni a többieket.

Minden prédikátor és pásztor szeretné azt mondani és látni, hogy minden egyes közösségben és minden egyes gyülekezetben csak olyanok vannak, csak olyanok járnak, akiknek száz százalékosan odaszánt életük van és csak az Úr az első az életük minden területén, de ez egy idea. Nem lesz ilyen. Egy munkahelyen és egy közösségben sem lesz ilyen. Ezért meg kell tanulnunk szeretni egymást annak ellenére, hogy nem feltétlenül ugyanaz a hozzáállásunk minden dologhoz. Értelemszerűen egy fiatalnak, aki az Igében nem feltétlenül érett, más a hozzáállása. Az Igében alapot vett embernek megint más a hozzáállása, de tudd meg, hogy ez csak egy pont a sok közül és nem feltétlenül mindig a Krisztusban eltöltött idő az, ami megmutatja a hozzáállásnak a milyenségét. Dicsőség Istennek, hogy vannak fiatalok, akiknek a hozzáállása sokkal jobb az Úr dolgai iránt, mint egy-két olyan keresztény testvére, aki már húsz-harminc éve gyülekezetbe jár. Halleluja!

Visszatérve, a hozzáállás és az attitűd meghatározza a másokhoz való viszonyunkat. Gyakorlatilag befolyásolja a viselkedésünket az, hogy hogyan gondolkodunk egymásról, milyen elő- vagy utóítélettel vagyunk egymással kapcsolatban. A hozzáállás egy életszemlélet, amit senki nem tud rád kényszeríteni, ha te nem akarod. Egy életszemléletet, egy életfelfogást, egy világnézetet senki nem tud rád kényszeríteni, ha te nem akarod. Viszont ha nem vagy eléggé figyelmes, megalapozott és körültekintő és nem állsz ellen bizonyos negatív hatásoknak, akkor egyszerűen át fog ragadni rád az, ami körbevesz téged. Azt mondják a szociológusok és akik a vezetéselméletben nagyon magas szintre jutottak, hogy öt, vagy tíz ember, aki közel áll hozzád és akikkel rendszeres kapcsolatot ápolasz, azok hozzáállásának az átlaga vagy és leszél te is. Ha olyan emberekkel veszed körbe magad, akiknek pozitív, jó hozzáállása van a dolgokhoz, az élethez, a munkához, az Úr dolgaihoz, akiknek van jövőképük, akiknek van látásuk, akik akarnak tenni valamit és akik keresik az Urat, akik hajlandóak változni és akik tesznek is a változásért, ha ilyen környezetben vagy, ez téged is lelkesíteni fog, ez téged is fel fog emelni és előre fog vinni.

Ha körülveszed magad olyan emberekkel, akik azt mondogatják, hogy „Jaj, semmi sem változik, minden csak egyre rosszabb, olyan kilátástalan minden, jaj, de milyen rossz a helyzet, jaj, ez sem változott meg, jaj, már mióta húzódik ez a dolog!” – ha ilyen életszemléletben élnek emberek, keresztények is, akkor ez hatást fog gyakorolni rád. Van egy nagyon jó példa, nagyon szeretem. Keresztény testvéreink, barátaink mondják, hogy ők aztán mennek és mindenkit feltüzesítenek és fellelkesítenek és mindenkit majd lángra lobbantanak az Úrért. Akkor tudják ezt megtenni, ha azok, akik felé szolgálnak, nem fagyasztják le őket. Van ehhez egy nagyon jó, úgynevezett jégtömb hasonlat. Van egy nagy jégtömb, ami akkora, mint te és, ha átöleled, akkor két választási lehetőség van: vagy te is kihűlsz és megfagysz, vagy olyan forró vagy, hogy elolvasztod azt a jégtömböt. Az embernek józannak kell lennie, hogy ne hozzon buta döntéseket, saját hit szintjét túllépve és a saját helyzetét túllépve, mert egyszerűen nem fog működni, hogy ha többet gondolunk magunkról, mint amik vagyunk. Nagyon nem mindegy az, hogy milyen közösségben, milyen társaságban töltjük az életünket és ott milyen hozzáállást tanúsítunk.

Tehát a hozzáállás egy életszemlélet és egy élet szokás. Az életben szokásaink vannak. Kialakulnak az életünkben jó szokások és rossz szokások. Mindannyiunknak vannak szokásai. A legtöbb dolog, amit teszel az életben, az a te szokásod. Nem véletlenszerűen teszed, amit teszel, hanem azért, mert ehhez szoktál hozzá és ahhoz, hogy egy szokást megváltoztassunk, idő kell. A hozzáállás és az attitűd az a légkör, amit árasztasz magadból, a te szokásaidnak az összességéből fakad. Nincs olyan, hogy egyik nap ilyen hozzáállásod van, másik nap olyan, harmadik nap pedig megint másfajta és így váltogatod, hacsak nem egy álarc van rajtad. A jó hír azonban az, hogy ha a szokást nem is, de a hozzáállást nagyon gyorsan meg lehet változtatni. Ahhoz, hogy egy szokás részeddé váljon, ahhoz hetek, hónapok kellenek, hogy teljesen átvegye az életed irányítását.

De a hozzáállás megváltoztatása egy pillanat műve lehet, mert a gondolkozási mintádat, vagy legalábbis egy döntést az elmédben, hogy te másképpen akarod csinálni, mint ahogyan idáig csináltad, másképpen akarsz hozzáállni, ezt egy pillanat alatt meg lehet változtatni. Nem mondom azt, hogy ez úgy is fog maradni és nem lesznek hatások, amik vissza akarják benned ezt változtatni, de megváltoztatni a hozzáállást egy pillanatnak a műve. Erre mindannyian képesek vagyunk a saját életünkben. A másoknak az életében viszont nem. Ez egy fájdalmas igazság. Mennyire szeretnénk megváltoztatni a férjünket, a feleségünket, a gyermekünket, a pásztorunkat, a mellettünk, vagy mögöttünk ülőt, a szolgálótestvért, hogy úgy gondolkozzon, ahogy én, mert ahogy én gondolkozom, az a helyes és az a jó, neki is így kellene gondolkoznia. Ez nem jó hozzáállás, ha így gondolkozunk!

Sok mindent tud adni egy közösség, egy gyülekezet, de akaratot és jó hozzáállást nem. Kaphatunk jó nevelést, kaphatunk jó képzést és kaphatunk mindenféle eszközöket, de az ambíciót nekünk belülről kell fakasztani saját magunkból. Akarni valamit senki helyett nem lehet. Nagy igazság, hogy még Isten sem tud helyetted akarni valamit és neked jó hozzáállást sem tud adni. Ezért nem lehet imádkozni, hogy Uram, adj nekem jó hozzáállást, miközben ez a te kezdedben van, a te felelősséged, mert Isten ezt odaadta neked. Ezért vagyunk te és én ember, mert ezt kaptuk ezzel a csomaggal, hogy embernek lettünk teremtve.

Emlékezetembe jött egy bibliai példa. A fazekas készíti az edényét és olyanra készíti, amilyenre ő akarja. Ott van a Jeremiásban is, ott van a Római levélben, Pál apostol hivatkozik rá más levélben is, hogy lehet ilyen edényt, olyan edényt készíteni és a fazekasnak jogában áll eldönteni, hogy milyen edényt készítsen.

Ezt félreértve az emberek azt gondolják, hogy hát én ilyen vagyok, Isten ilyennek teremtett, nekem ilyen az attitűdöm, nekem ilyen volt a neveltetésem, ilyen hatások értek, én ilyen vagyok, ilyen hirtelen, temperamentumos, vagy éppen szerény és alázatos. De az a helyzet, hogy az Újszövetség Igéje bizonyítja, hogy az edény maga dönti el azt, hogy milyen edény lesz. Jó edény lesz és hasznos a gazdájának, vagy pedig koszos edény lesz, amely nem jó a gazdájának. Mert nem olyan edények vagyunk, ami agyagból és cserépből készült, hanem mint élő kövek, élő organizmus, külön-külön egyesével is és, mint közösség is, mint gyülekezet is.

Sokatokban nagyon jó hozzáállás van sok mindennel kapcsolatban. Például az, hogy itt vagy, ez nem a véletlen műve, hogy ide jársz hetek, hónapok, évek óta, mert van benned egy hozzáállás, van benned egy akarat. A saját akaratlagos döntésed, hogy el akarsz jönni és hallgatni akarod Isten Igéjét és tanulni, fejlődni akarsz. Hogy ez mind igaz-e mindenkire, ez nem az én tisztem eldönteni, de az biztos, hogy itt vagy és amit hallasz itt hétről-hétre, azzal kezdened kell valamit, azon túlmenően, hogy bemegy az egyik füleden. Az a jó, ha a másik füleden nem kimegy, hanem ott bent egy kicsit a fogaskerekek közé beszorul, ott egy kicsit kattog, ott egy kicsit átrágod, addig elméled rajta, amíg lejön a szívedbe, megemészted, részeddé válik. Úgy persze, hogy megválogatod, hogy mit eszel meg. Nem kell mindent elfogadni, ami innen elhangzik az én számból. Vizsgáld meg az Igében és váljon részeddé. Úgyhogy megvan a magunk része.

Pál apostol a filippi gyülekezetben járt és nagyon szerette őket. Tavaly nyár közepén volt egy tanítás sorozat, amiben beszéltem arról, hogy maga Pál apostol mondja, hogy minden imádságában megemlékezik a filippibeli gyülekezetéről, mert szereti őket, mert támogatták őt, segítették őt. Aztán a második fejezetben azt olvassuk a Filippi levélben, hogy azt mondja Pál, hogy van egy kívánságom és van egy örömöm, amit, kérlek benneteket, hogy ti teljesítsétek be.

Filippi 2,1–4.

1. Ha annak okáért helye van Krisztusban a bátorításnak, ha helye van a szeretet vigasztalásának, ha helye van a Szellemben való közösségnek, ha helye van az irgalmasságnak és könyörületességnek,

Háromszor, vagy négyszer szerepel itt az a szó, hogy „ha”. Itt a görög eredetiben, a görög nyelvben ez a „ha” nem egy feltételes módra utal itt, hanem arra, hogy nyilvánvalóan ezek mind igazak, hogy Krisztusban ezek jelen vannak. Tehát így is olvashatnánk. Károli ezt így fordította. De úgy is

fordíthatnánk, hogy Krisztusban helye van a bátorításnak, helye van a szeretet vigasztalásának, helye van a Szellemben való közösségnek, helye van az irgalmasságnak és a könyörületességnek.

2. Teljesítsétek be az én örömet azzal, hogy egyetértésben legyetek, ugyanazon szeretettel viseltetvén, egy érzésben, ugyanazon indulattal lévén.

Húha! Azt mondanánk, hogy milyen szép igevers! De ezt hogyan lehet megcsinálni? Pál folytatja:

3. Semmit ne cselekedjétek versengésből, sem hiábavaló dicsőségből, hanem alázatosan egymást különbeknek tartván magatoknál.

4. Ne keresse ki-kí a maga hasznát, hanem mindenki a másikat is.

Tehát felszólítja Pál apostol a gyülekezetet arra, hogy amit nagyon szeret, azt csinálja, azt tegye. Fölolvasom még egyszer, hogy egy kicsit mélyebben belénk ivódjon. Úgy hiszem, ez az én személyes meggyőződésem, hogy amikor Pál azt mondja, hogy teljesítsétek be az én örömet, akkor ezzel Istennek a szívét jelenti ki, mert ez Isten öröme.

Filippi 2,2–8.

2. Teljesítsétek be az én örömet azzal, hogy egyetértésben legyetek, ugyanazon szeretettel viseltetvén, egy érzésben, ugyanazon indulattal lévén.

3. Semmit ne cselekedjétek versengésből, sem hiábavaló dicsőségből, hanem alázatosan egymást különbeknek tartván magatoknál.

4. Ne keresse ki-kí a maga hasznát, hanem mindenki a másikat is.

Felszólít dolgokra, hogy ezt tegyétek és utána jön a mai alkalom kulcsigéje, amely azt mondja:

5. Annak okáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is

Az egyik angol fordítás ezt szó szerint úgy adja vissza, hogy az a hozzáállás legyen bennetek, amely volt a Krisztus Jézusban is. Igazából ezt is jelenti. Ezt követően pedig Pál apostol az úgynevezett Krisztus himnuszban elmondja, hogy milyen hozzáállás volt Jézus Krisztusban.

6. Aki, mikor Istennek formájában volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Ő az Istennel egyenlő,

7. Hanem Önmagát megüresítette, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlónak lett;

8. És mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, mégpedig a keresztfának haláláig.

Idáig olvasom. Lehetne olvasni tovább is, csak akkor el fogok kanyarodni a mai témánktól. Minden egyes Ige, ami itt szerepel, méltó arra, hogy szavanként tanulmányozzuk, megértsük ennek a lényegét, mert óriási kijelentések és bölcsességek vannak ebben a pár Igében itt.

Nem mindig tudunk jól reagálni azokra az eseményekre, meg azokra a helyzetekre, amikkel szembesülünk nap, mint nap, hétről hétre, de azt mondja itt Pál, hogy legyen bennünk az a hozzáállás, ami volt a Krisztus Jézusban is, aki alázatos volt, önmagát megüresítette, szolgai formát vett fel, engedelmes volt, másokat tekintett előbbre. Ez a hozzáállás legyen meg bennünk! Mondanád, hogy hogyan lehetséges ez? Én nem vagyok Jézus!

Amit Jézus elvégzett, azt nem a saját testi erejéből végezte el, hanem a Szent Szellem ereje által és ugyanaz a Szent Szellem van bennünk és közöttünk és rajtunk, mint aki Jézusnak segített. Nekünk Ő tud segíteni.

Emberek vagyunk, nem mindig tudunk jól reagálni a napnak az eseményeire. Hadd mondjam el nektek, hogy számomra kézzelfogható a különbség a saját életemben akkor, ha az Úrral való közösségem valami miatt, a sok teendő miatt, a munka miatt, vagy nehézségek, vagy akármi miatt megfakul, egy kicsit halványabb, akkor sokkal könnyebben ingerelhető vagyok.

Próbálok ezt viccesre fogni, de jaj annak, aki ilyenkor szembejön velem, mert elő tud jönni könnyebben ilyenkor az én testi mivoltom, az én hirtelen szavam, felkapom a vizet és odamondom azt, amit egyébként nem úgy gondolnék meg nem ez a hozzáállás bennem, csak ez az emberben tud ingadozni.

Meggyőződésem, hogy az Úrral való személyes közösségnek és kapcsolatnak az egyik gyümölcse és eredménye az, hogy az ember változik és türelmesebb, kitartóbb és empatikusabb lesz, irgalmasabbá válik, könnyebben és gyorsabban könyörületességre indul. Nem ostoba módon, hanem isteni bölcsességgel. Ez az eredménye annak, amit a 2Korinthus 3-ban végén olvasunk.

2Korinthus 3,18.

18. Mi pedig az Úr dicsőségének visszatükröződését mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk dicsőségről dicsőségre, az Úrnak Szellemétől.

Ha nincs meg ez a változás az életünkben napról napra, hétről hétre, évről évre, akkor lehet, hogy belesüppedtünk egy vallásosságba, egy állóvízbe, egy kerékvágásba és így is lehet élni az életet. Lehet élni az életet úgy, hogy ugyanolyan a mentalitásunk, a hozzáállásunk, a gondolkozás módunk, mint amilyen volt öt, vagy tíz évvel ezelőtt és ez nem jó így.

Az, hogy olyanok voltunk, ez mondhatni egy természetes dolog, de az, hogy megvan a lehetőségünk a változásra és nem élünk vele, ez a mi felelősségünk. Ez a változás nem a pásztorod felelőssége, hogy ő hogyan tanít, hogy miként tanít, milyen okosan, milyen bölcsen szedi össze a gondolatait vasárnapról vasárnapra. A hozzáállásban természetesen tud segíteni egy jó tanítás, egy jó pásztorlás, egy jó beszélgetés, egy jó példa, ami előtted lehet, de önmagában ez nem elegendő, mert ott kell legyen benne a te szíved döntése, hogy meglátod és megismered azt, hogy ahol most vagy, az lehet, hogy egy jó dolog, de Krisztusban van még ennél is több és van még előrébb. Még nem értékeltünk el oda egyikünk sem, egyesével sem, sem közösségi szinten, hogy azt mondhatnánk, hogy minden úgy működik, ahogy működni kell. Működik a rendszer, az életünk rendszere, a gyülekezet rendszere, de van mindig lehetőség a fejlődésre. De fejlődés soha nincsen változás nélkül. Ha nincs változás, nincs fejlődés.

Amikor a gyülekezeti közösség fejlődéséről beszélünk, akkor az egyének fejlődéséről és változásáról beszélünk. Az egész gyülekezet akkor működik hatékonyabban és jobban, ha a benne lévő tagok, családok fejlődnek. Így lesz az egész még életteljesebb és még hatékonyabb.

Szóval, amikor igazán jó időket töltünk az Úrral közösségben, akkor kicsit olyan ez, mint amikor Mózes lejött a hegyről és az arcán tükröződött az, hogy kinek a jelenlétében volt. Igen, volt olyan is, amikor lejött a hegyről és mérgében a kőtáblákat a földhöz verte, mert dühös volt. De ez miért volt? Mert a mindenható Isten ügye volt a számára fontos és a nép nem úgy állt hozzá a dolgokhoz, ahogy Isten szerette volna, vagy, ahogy Mózes szerette volna.

De hányszor és hányszor látjuk azt, hogy Mózes közbenjárt a népért? Közbenjárt újra és újra azért, hogy ne legyen a népnek vesztesége és kára abból, hogy engedetlen, hogy hűtlen, hogy lázadó, hogy zúgolódó stb. Miért? Mert szerette őket. Ez volt Mózes elsődleges hozzáállása.

A hozzáállásunkat magunk alakítjuk ki, nem pedig mások. Mondok most egy olyan dolgot, amit meg kell mindannyiunknak tanulni nagyon jól, hogy a hozzáállásunkat nem a körülményeink alakítják ki. A hozzáállásunk nem a körülményektől függ. Bármennyire is a világ szeretné ezt elhithetni velünk, hogy én azért viselkedek így, mert velem így viselkednek. Azért állok így hozzá a munkához, mert ilyen kevés fizetést kapok. Azért teszek el a cégtől egy-két dolgot zsebre, mert kevés fizetést kapok és ezzel kiegészítem a jövedelmemet. Nem, nem azért, hanem azért, mert ilyen a jellemem és ilyen a hozzáállásom. Mert az, hogy minket nem becsülnek meg, nem jelenti azt, hogy mi is lehetünk olyanok, hogy viszont nem becsüljük meg.

Van egy népi szólás-mondás, hogy, amilyen az adjon Isten, olyan a fogadj Isten. Ahogy viselkednek velem, én is úgy viselkedek másokkal. Nem mondom, hogy minden egyes helyzetben ez helytelen, de ez nem egy jó hozzáállás, mert nem vagyunk felszólítva sehol sem az Igében arra, hogyha veled rosszul bánnak, akkor nyugodtan legyél te is bunkó, mert ha a másik így viselkedik, akkor te is fel vagy jogosítva arra. Ha neked nem bocsátanak meg, akkor neked is jogod van arra, hogy ne bocsáss meg. Sehol nincs ilyen az Igében. Sőt, az van, hogy ha veled rosszul bánnak, neked akkor is lehet és legyen is jó hozzáállásod! Egy megbocsátó, egy könyörületes hozzáállásod! Mert ez már a Krisztus jelleme, jellemvonása, túlmutat rajtunk.

Egy csomó dolgot úgy kell megéljünk az életben, hogy túlmutasson rajtunk. Mert mindenki képes arra, hogy szeresse a sajátjait, a családtagjait, a gyermekeit, még a maffiózók is képesek rá, hogy mindenféle jóval elhalmozzák őket, de az ellenségeit csak az az ember tudja, akiben él Isten szeretete. Aki megtapasztalta, megismerte, elfogadta, birtokba vette azt, hogy ő mennyire szeretett Istentől. Nem sok minden van, ami fontosabb a számunkra az életben, mint ennek a felismerése és meg-

tapasztalása, mert ez étellel és erővel tud minket megtölteni és akkor nem számít, hogy mi a körülmény, nem számít, hogy mi a látható, érzékelhető dolog.

Nem azt mondtam ezzel, hogy mindent hagyni kell, hogy kizsákmányolnak a munkahelyen, mindenki csak megaláz, mindenki csak beszólogat, mindenkinek csak a lábtörői vagyunk. Nem ezt mondtam, hogy ezt hagyni kell és hogy legyünk ostoba, buta keresztények, akikbe mindenki beletröli a lábát. Egyáltalán nem erről van szó! Nyugodtan ki lehet állni az igazság mellett, még a saját jogaink mellett is adott esetben ki lehet állni, de a hozzáállás, ahogy a szívünkben gondolkodunk, az meg fogja határozni, hogyan fogunk viszonyulni és hogyan fogunk cselekedni.

Mindannyiunknak megvan a lehetősége arra, hogy igazán kimagasló eredményeket érjünk el. Értem ez alatt azt, hogy befussuk azt a pályát, amire Isten elhívott minket egyesével külön-külön és közösségi szinten is. Mindannyiunknak megvan erre a lehetősége, de ehhez kezdenünk kell valamit azzal, amink van. Kezdenünk kell valamit azzal a tehetséggel, azzal a talentummal, amit Isten belénk helyezett! Kezdened kell valamit azzal az ajándékkal, amit elhelyezett Isten benned! Kezdened kell valamit azzal a pénzzel, ami éppen most rendelkezésre áll!

Nem azzal a talentummal kell nekem gazdálkodni, ami nincs. Nekem nem kell azzal gazdálkodnom, hogy hogyan énekeljek szépen, mert nincs hozzá ajándékom, nem ezzel kell foglalkoznom. Az emberek sokszor panaszkodnak, hogy nincs elég pénzük. Nincs pénz, nincs pénz! Mint egy dalt, úgy éneklük ezt. Ahogy hallottuk annak idején, húsz-huszonöt évvel ezelőtt ezt a dalt, amit énekelnek keresztények is, hogy nincs pénz, nincs pénz. Ami van, azt kell jól beosztani. Ami van, annak kell jó sáfára lenni. Ami van, azt kell jól kezelni. Nem búslakodni azon, ami nincs, hanem fókuszálni arra, ami a rendelkezésre áll, azzal megtenni azt, amit Isten mond, hogy megtegyünk és akkor majd Ő ad többet. Ez mindig is így működött Krisztus Testében! Ez a királyság alapelve! Így működik Isten országa! Amid van, azzal kezdj valamit és azt tudja Isten megsokszorozni, abban tudja megdicsőíteni magát, amivel kezdesz valamit. A zúgolódással, a panaszkodással nem jutunk előbbre. A szorgalom és a kitartás az egyik legfontosabb attitűd a sok közül.

Említettem már, de mondom még egyszer, hogy a Bibliában van nem egy felszólítás arra, hogy milyen hozzáállása legyen a munkaadónak a munkavállalóihoz és milyen hozzáállása legyen a munkavállalónak a munkáltatója felé. A Biblia beszél erről, elmondja nagyon jól.

A munkához való hozzáállás, hogy mindig a nehezebbik, vagy a könnyebbik végét fogjuk meg, meghatározza azt, hogy hova jutunk el. A hozzáállás a szolgálathoz, a hozzáállás a dicsőítéshez, a hozzáállás a megbékéléshez, a hozzáállás a sérelmek elengedéséhez, valójában ezek mind-mind arról szólnak, a bizonyítékai annak, hogy milyen állapotban vagyunk. Hogy hogyan csináljuk, hogyan tesszük, hogyan éljük meg ezeket, megmutatja, elárulja azt, hogy milyen állapotban vagyunk éppen akkor.

Az emberek mindig kivetítik azt, hogy mit éreznek belül. Mindig felszínre jön. Megnyilvánul a cselekedetekben, hogy mi van mélyen belül. Amikor az emberek hárítják a felelősséget és azt mondják, hogy ez nem az én hibám, minden a másoknak a hibája, én erről nem tehetek! Az emberek nem ismerik el a hibáikat, a nyilvánvaló dolgokat sem, mert becsapódtak. Amikor az emberek képtelenek megbocsátani, amikor képtelenek arra, hogy bocsánatot kérjenek a másiktól, az elárulja azt, hogy éppen abban a helyzetben hol tart az illető. Amikor féltékenyek, meg irigyek vagyunk, meg minden érdemet meg akarunk magunknak tartani, az arról tanúskodik, hogy mi van belül. Nyilvánvalóvá teszi, hogy mi az, ami belül van a szívünkben.

Nem szoktam idézni nyilvánosan másoktól, de most megteszem. Thomas Jeffersontól olvastam ezt a gondolatot, amit most fel fogok szó szerint olvasni. Talán tudjátok, hogy ki ő. Az Egyesült Államok harmadik elnöke volt, az alapító tagok között volt, nagy gondolkodó is volt, építész-mérnök is volt és nagyon okos, bölcs ember volt, aki azt mondta: „Semmi sem állíthat meg egy jó lelki beállítottságú embert, hogy elérje a célját és a világon semmi sem segíthet azon, akinek rossz a lelki beállítottsága.” Nagyon egyet tudok ezzel érteni! Akinek egy rossz hozzáállása van, annak az egész életére, kapcsolataira, munkájára, a pénzügyi helyzetére, a gyógyulására, mindenre kihatással lehet

és kihatással is van. A belső érzések láthatók anélkül, hogy egy szó elhangozna. Ez nagyon sokszor így van.

Lehet ezt álcázni, úgy hiszem és lehet egy maszkot felhúzni és lehet színészkedni, de a szög előbb-utóbb kibújik a zsákból, mert a szögnek ez a tulajdonsága, hogy ki akarja szúrni a zsák oldalát. Ha belül ilyen szúrós, tövises dolgok vannak, akkor azok egy dolgot akarnak, nyilvánvalóvá válni. Lehet őket visszalökni, lehet álcázni, lehet egy maszkot fölhúzni elé és mindannyian csináltuk már ezt, de előbb-utóbb felszínre jön. Mit lehet tenni, hogy ne jöjjön felszínre? Megváltoztatni azt a szöveget, például piros rózsává – most más nem jutott eszembe.

Istennél minden lehetséges! A hozzáállás a mi felelősségünk. Ha a belső rossz attitűd megkövül, akkor az egy szörnyű betegséggé tud válni. Van úgy, hogy gondolkodásminták, gondolkodássémák, gondolkodásstílusok annyira a lelkünk részévé válnak, annyira megkeserítenek dolgok, annyira felelőtlenül részünkkel válik a lustaság, a trehánytság, a könnyelműség, hogy mindig a könnyebbik részét fogom meg, annyira a részünkkel válhat, hogy mint egy betegség, ránk telepedik és eltelik tíz, húsz, harminc, vagy negyven év és nem halad az ember élete előre semmit. Kérdezheted, Uram, miért nem halad előre az életem? Gyülekezetbe járok évtizedek óta! Az, hogy valaki hívő, még nem jelenti azt, hogy az attitűd benne jó és pozitív és rendben van. Attól, hogy valaki szereti Isten Igéjét hallgatni, még nem jelenti azt, hogy jó hozzáállása van a dolgokhoz. A lélek ilyenkor beszűkül, beszorul, elsötétül a jövő és az ember keserűnek érez mindent és semmi nem lesz jó.

Olyanná válik az ember, mint amilyenné én váltam pár évvel ezelőtt. Talán hat, vagy hét évvel ezelőtt azt vettem észre magamon, hogy eszem a rántott húst és keserű. Mi ez, rosszul lett elkészítve? Aztán eszem a savanyúságot hozzá, az is keserű. Keserű íze van a savanyúságnak? Iszom a tejet, keserű. Iszom egy pohár vizet, keserű. Mi van itt? Mindenki megbolondult? Itt minden rossz? Mi történik? Mindent keserűnek éreztem. El kellett mennem egy vérvételre és a vérkép kimutatta, hogy a káliumszint a testemben nagyon alacsony volt. Ez azt a reakciót hozta ki bennem, hogy minden egyes íz, ami a számba érkezett, keserű volt. Nagyon rossz élmény. Bármit ettem, bármilyen édeset, ha mézet, ha savanyút, ha cukrosat, ha üdítőt, bármilyen finom volt, mindent keserűnek éreztem.

Ez engem megtanított valamire, hogy lehet bármi finom, bármi jó, bármi szép, bármi, ami hozzám érkezik, bármilyen dicsőséges, szép és jó, ha én azt keserűnek érzem, nem lesz a számomra jó. Ez egy fizikai tünet volt. Aztán kellett ennem banánt, meg egy-két bogyót kaptam és pár nap alatt ez teljesen helyrejött, azóta is minden rendben van.

A lelkivilágunk ugyanígy lehet megkeseredett, hogy semmi sem jó, bármit kapsz, bármit tesznek érted, bármilyen szívességet kapsz, semmi nem jó, mert minden keserű a számodra. Miért? Mert a gondolkodásmód arra fókuszál, hogy mi az, ami nincs, nem pedig arra, hogy mi az, ami van. Ez az egyik üzenete a mai tanításnak, hogy vegyük észre azt, hogy áldottak vagyunk. Krisztusban mindenünk megvan egyébként is és az úton vagyunk. El kell kezdenünk arra figyelni, ami a rendelkezésünkre áll, nem pedig siránkozni és szomorkodni azon, hogy mi nincs, mert így soha nem leszünk elégedettek. Mert amikor birtokba veszed azt, ami felől reménykedtél, hogy eljön hozzád, lesz egy autód, lesz egy lakásod, lesz egy szolgálatod, lesz ez vagy az, vagy bármid, ha rossz a hozzáállásod, abban a helyzetben is meg fogod látni, hogy van, amid még nincs.

El lehet oda jutni, hogy az embernek nagy háza van, meg medencéje, meg fűtés benne, akkor az lesz a baj, hogy fizetni kell a villanyszámlát, ami fűtést csinál a vizedbe. Ha nincs munka, az a baj, ha sok a munka, az a baj. Ha nincs autó, az a baj, ha van autó, az a baj, hogy tankolni kell bele, meg drága a biztosítás.

Lehetne ezt sorolni reggelig, de a hozzáállás, ha pozitív, ha az reményteljes, akkor önmagában ez, hogy pozitív hozzáállásunk van a dolgokhoz, reménnyel tölti meg az életünket, egy jó jövőképet vizionál és lát az ember ilyenkor, akkor az ember magát arra predesztinálja, hogy fogékonyra válik a gyarapodásra és a kezdetét veszi a fejlődés. Alapvetően meghatározza az életünket és a győzelmeinket az a hozzáállás, ami bennünk van, a gondolkodásmódunkban, mint rendszer jelen van az az attitűd. Igazából ez lehet az elsődleges tényező, ami miatt akár meggyógyulunk a testben, akár nem. Bizony ez, hogy hogyan állunk hozzá a dolgokhoz.

Tudod, hogy a nem hívő orvosok a kórházban sokkal jobban szeretnek olyan pácienssel dolgozni együtt – értsétek jól – akik meg akarnak gyógyulni? Azokkal tudnak foglalkozni. Így van? Vannak itt akik ápolók és akik kórházban dolgoznak, talán többen is. Az az ember, aki elengedi magát, akinek életkedve sincs, akinek nincs ambíciója arra, hogy fel akar kelni a betegágyból, nem lehet az akaratot intravénásan beletölteni senkibe, vagy gyógyszeresen. De aki akar, annak olyan belső motivációja van, nem tudom ennek a biológiáját, kémiáját, de szerintem hormonok, adrenalin, meg mindenféle felszabadul az emberben, amit Isten teremtett belénk, ami segítségére van a testünknek, hogy meggyógyuljon. Igazából a hit táptalaja is ez, a hit gyökere is, az akarat. Ha nem akarsz hinni, akkor nem fogsz hinni.

Voltak közöttünk már többen, akik úgy gondolták, hogy a hit tőlük függetlenül vagy rájuk esik esőként nyári zápor idején, vagy nem. De a hit egy döntés kérdése, a hit egy választás kérdése. Nem pedig egy rajtunk kívülálló, tőlünk független dolog. Az, hogy te hiszed a Jézus feltámadását, vagy sem, ez a te döntésed. Nem kell ehhez bizonyíték, nem kell ehhez teológiai okfejtés, nem kell intellektuális tudás, ehhez kinyilatkoztatás kell szívben, ami döntés által jöhet el hozzád. Egy akaratlagos döntés, hogy akarom hinni azt, amit a Biblia mond. Akarom tisztán érteni. Úgy akarok hozzáállni, hogy érteni akarom és magamra akarom vonatkoztatni.

Lehetetlen felbecsülni, hogy mennyi házasság ment tönkre a rossz hozzáállás miatt, hogy mennyi beteg halt meg, mert az illető elfogadta a betegséget, vagy, hogy mennyi ember ment tönkre a lusta hozzáállása miatt. Felelősek vagyunk az életünkért és felelősek vagyunk az emberi kapcsolatainkért is. Ebben a nehézségek lehetőségeket is jelenthetnek a számunkra.

Ahogy készültem a mai alkalomra, eszembe jutott Sámson esete. Olvastam a Bírák 15-ben, nem kell odalapoznotok, csak pár mondatot hadd mondjak erről. Sámsonra rátámadt nagyon sok filiszteus és nem volt nála se kard, se automata lőfegyver, se dárda, se semmi, de volt neki egy elhullott szamar csontvázából kivett állkapocscsont. Ami volt, azzal verte le a filiszteusokat és ezer embert vert agyon.

Hozzá lehet állni úgy is, hogy jaj, én szegény, nincsen semmim, amivel kezdjek valamit, meg hozzá lehet úgy is állni, mint Dávid. Dávid és Góliát harca szintén jó példa a jó és a rossz hozzáállásra, a jó és a rossz gondolkodásmódra. A zsidó katonák mind azt gondolták, hogy egy akkora nagy monstrum ez a Góliát, hogy soha nem tudjuk legyőzni. Bocsánat a kifejezésemért, csak szeretném jól szemléltetni, mint ahogy sokan gondolkodunk helyzetekről, problémákról, hogy akkora nagy batár állat, hogy nincs esélyem arra, hogy én ezen keresztül menjek. Aztán jött egy kisfiú, jött Dávid, aki azt mondta, hogy akkora nagy darab ez az ember, hogy el sem tudom tévesztetni, a parittyával mindenképpen eltalálom! Miért volt ez benne? Mert másképpen gondolkodott és ezért más volt a hozzáállása. Ezernyi katona mind-mind meg volt ijedve, hogy jaj, mekkora nagy állat! Dávid egy lehetőséget látott benne. Nem tudom, hogy min gyakorolt, hogy kövecskéket dobált le a szikláról a parittyával, de professzionális szintre fejlesztette a tudását és egy halálos fegyver volt a kezében. Az a két kis borszíjon levő kis tarisznyaszerű végződés, amivel egy kavicsot úgy meglóbált azzal az erővel, hogy beszakította az óriás homlokát. Ez volt Dávid hozzáállása. Nem a körülmény miatt, nem a látható dolgok miatt, hanem azért, mert így gondolkodott.

Úgyhogy bármit mond az orvos, bármit mond a pénztárcád, bármit mond a bankszámlaszámod, ne mondd, hogy nem hallottad még a pénztárcád hangját, ne mondd, hogy nem hallottad még a bankszámlád hangját sikítózni, kiáltozni, hogy „nincs elég pénz rajta, nem tudom megvenni”. Szólj hozzá, hogy fogd be a szád! Szólnod kell saját magadhoz is.

Én úgy gondolom, hogy Dávid nagyon jó példa arra, hogy amikor nehéz helyzeteken ment keresztül, akkor hogyan gerjesztette, hogyan bátorította magát. Hogyan őrizte meg a megfelelő, jó hozzáállását, hogyan őrizte meg a megfelelő, jó gondolkodásmódját, amikor üldözték, amikor semminek nézték, amikor megalázták. A jó attitűd felül tud múlni minden rossz körülményt, de attól, hogy hívő ember vagy, attól, hogy keresztény vagy, attól, hogy hiszel Jézusban, még nem alakul ki egy jó hozzáállás benned. Dolgozni kell, változtatni kell ezen. Nagyon sok kereszténynek vannak belső problémái a hiúsággal, a lustasággal, a gyávasággal, bujasággal és lehetne sorolni.

Utolsó gondolatként hadd zárjam a tékozló fiú esetével a mai tanítást. A történet úgy vonult be a köztudatba, hogy a tékozló fiú története. Ugyanakkor nem egy tékozló fiú van ebben a történetben, hanem legalább kettő. Sőt még az apa is eléggé tékozló, mert a szeretetét tékozolja a rosszul viselkedő gyermekére. Így is lehetne ezt mondani. Akörül forog a történet és nagyon helyesen, hogy a fiatalabbik kikéri a vagyont, elmegy, eltékozolja, a prostituáltak, a buli, az alkohol és mindenféle világi dolog, amiről utalást tesz az Írás. Elszórja, eltékozolja azt a vagyont, ami még nem is illette volna meg őt abban az életszakaszában. Aztán amikor hazajön, a túlradó szeretettel az Atyát képviselő, Istent képviselő apa a kapuban várja, szeretetével átöleli és a történetben látjuk azt, hogy mennyire nagy öröme van abban, hogy hazatért a fiú.

Egyébként itt is van egy nagyon érdekes változás a fiú hozzáállásában. Egy rossz hozzáállása volt ahhoz, hogy elmenjen és megváltozott a gondolkodásmódja, igaz, hogy a gyomra segített neki ebben, hogy hazamenjen, de olyan szívvel, hogy még az apám házában a szolgák között is én elvagyok, ha legutolsó leszek, akkor is, csak hadd menjek haza. Ekkor fogunk most belelépni a történetbe, a Lukács 15,25-től olvasom.

Lukács 15,25–32.

25. Az ő nagyobbik fia pedig a mezőn volt: és mikor hazajövén, közelgetett a házhoz, hallotta a zenét és táncot.

26. És előszólítván egyet a szolgák közül, megtudakozá, mi dolog az?

Nagyon érdekes, rengeteg dolog van itt ebben, betűre lehet szedni. Miért nem ment be a fiú a házba? Egy csomó kérdés fölmerül bennem, amikor olvasom az Igét, de most menjünk tovább, mert nincs erre idő.

27. Az pedig monda néki: A te öcséd jött meg; és atyád levágatta a hízott tulkot, mivelhogy egészségben nyerte őt vissza.

28. Erre ő megharaguvék, és nem akart bemenni. Az ő atyja annakokáért kimenvén, kérlelte őt.

Ennek a tesónak, a bátyának miért nem volt az a hozzáállása az öccséhez, mint amilyen az apának? Rengeteg kérdés van! Nagyon jó, ha olvasod az Igét, gondolkozol rajta, elméled rajta, akkor kérdéseket teszel fel az Írásnak. Így jön az emberhez a kijelentés, hogy megkérdezel dolgokat, beleképeled magad, ott vagy te és látod a történetet. Ott van a fiú és duzzog, hogy bent buli van, meg zene van, de nem megy be, hanem az apa kijön hozzá.

29. Ő pedig felelvén, monda atyjának: Ímé, ennyi esztendőtl fogva szolgállok néked, és soha parancsolatodat át nem hágtam: és nékem soha nem adtál egy kecskefiat, hogy az én barátaimmal vigadjak.

30. Mikor pedig ez a te fiad megjött, aki paráznákkal emésztette föl a te vagyonodat, levágattad néki a hízott tulkot.

Látjuk itt az Igében, hogy ez a fiú, emberi természetes szinten mondhatnánk, hogy felháborodott, hogy mi dolog ez, nem érdemli meg az öcsém, hogy ezt a jutalmat kapja. Jól nyakon kellett volna vágnod apám, nem hízott tulkot levágni neki! Testi, emberi módon felháborodik és kibuggyan belőle az öntelt hozzáállás. Én megtettem mindent apám neked. Én egy szóval nem mondtam neked soha azt, hogy nem csinálom meg, én, én, én! Magára mutat. Ez egy öntelt, beképzelt hozzáállás. Ezzel még nincs vége, mert a következő mondatával elkezd sajnálni magát, hogy érettem nem tettél ilyet soha, apám. Én értem, az én barátaimért nem vágattál le egy kecskefiat sem. Elkezdünk együtt érezni vele, elkezdjük érezni a jogosságát ennek a szemrehányásnak, hogy hát persze, igaza van, nem? De aztán az apa felnyitja a szemét és ha a mélyére ásunk a dolgoknak, akkor látjuk, hogy ez a fiú a hozzáállását tékozolta el rossz dolgokra.

Ami idáig nekem nem tűnt fel, hosszú éveken keresztül, de most szembe jött velem ez a kinyilatkoztatás, hogy ez a fiú maradt a házon kívül, a másik fiú bent volt a házban. Itt ez nem az üdvösségről szól, hogy elvesztette volna, vagy ilyesmi, nem erre példa, hanem arra példa, hogy jó hozzáállással bent vagy az Atya közelségében, teljes ellátásban, bőségben és gazdagságban. Egy rossz hozzáállásában kívül maradt a húsos fazéktól. Lehet duzzogni és lehet siránkozni, lehet mondani,

hogy én mennyi mindent csináltam, én mennyi mindent dolgoztam és nem kaptam meg, én miért nem kaptam meg, nekem nem vágattad le a hízott tulkot. Lehet így beszélni, lehet így élni, lehet a jogosságot saját magunknak követelni és magunkra mutatni, meg lehet megalázkodni. Ez az, ami miatt az emberek vagy közel vannak, bőséges az életük, vagy pedig azt gondolják, hogy mindent jól csinálnak, és mégis kínlódnak, nehézkes és fájdalmas az életük.

31. Az pedig monda néki: Fiam, te mindenkor énelem vagy, és mindenem a tiéd!

Ezt miért nem látta ez az idősebbik fiú? Miért nem mondta azt, hogy apám, szeretnék a barátimmal egy partit csapni? Hadd vágjak le már egy hízott tulkot, annyi van itt az istállóban, gazdag vagy, megtehetem. Biztos, azt mondja az apa, persze, eddig is megtehetted volna, ki tartott vissza téged ettől? Ez az Atya szava, ez Isten szava, figyelj!

32. Vigadnod és örülnöd kellene hát, hogy ez a te testvéred meghalt, és feltámadott; és elveszett, és megtaláltatott.

Ennek a hozzáállásnak kellene bennünk lennie akkor, amikor látjuk azt, hogy mások áldottak, hogy mások sikeresek, hogy másoknak jól megy az életük, hogy másoknak jó a családi helyzetük, másoknak gazdagságuk van és bőségük. Örülni, vigadni kellene ezen, hogy a másik ember üdvösségre jutott, megért, bekerült a királyságba. Nem pedig irigykedni rá. Ez a hozzáállás az, ami megkülönbözteti – úgy gondolom – a krisztusi, érett embert attól, akinek nem ez a hozzáállása. Ámen!

Boldoggá prédikáltam nektek magam ma. Szeretném, ha felállnátok most. Köszönöm, hogy az a hozzáállásotok, hogy türelmesen végigvártátok a hosszú prédikációt. Szeretnék veletek együtt imádkozni.

Atyám, köszönjük Neked a Te Igédet. Köszönjük a Te Igédben való kijelentést, a kinyilatkoztatást. Hálásak vagyunk Neked azért, hogy a Szent Szellemeddel mindig jelen vagy közöttünk, hogy kinyitod az Ige ajtaját, hogy beléphetünk oda, hogy megláthassuk a Te Igéd világosságát. Atyám, Te látod a szívünket, látod mindannyiunk életét, hogy merre halad az életünk, hogy honnan jöttünk és hova tartunk. Te tudsz nekünk világosságot gyűjtani a mi szívünkben, hogy meglássuk azt, hogy mi a tökéletes igazság és meglássuk azt, hogy mi hol tartunk ezen az úton.

Arra kérünk most Téged, hogy segíts nekünk a Szellem által megújítani az elménket az Igéd alapján. Vezess minket, inspirálj bennünket a Te szelíd lágy hangoddal. Helyezz ránk egy kellemes nyomást, hogy akarjunk változni, hogy könnyebben meg tudjuk hozni ezt a döntést, hogy akarjuk a változást, akarjuk a fejlődést. Akarjuk azt, hogy hozzád igazítsuk az életünket. Köszönjük, hogy Te munkálsz az életünket, Te munkálsz a szívünket, Te munkálsz a teljes lényünket és segítesz nekünk abban, hogy úgy éljük az életünket, hogy az teljesen a Te elégedettségedre legyen Krisztusban. Hálásak vagyunk Neked a Te jóságodért, a Jézus hatalmas nevében. Ámen!

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

